

ki začnó tleti. Tudi tla se vžgó, in že se vleče gost dim po sobami. Lavdon je bil vsled trdnega spanja v nevarnosti, da se zaduši.

Tu pa se zopet oglasi njegov mali psiček, ki začne glasno lajati ter praskati in skakati po postelji, dokler ne zbudi vojskovodje, ki se še pravočasno odtegne preteči nevarnosti.

Božja previdnost, katera je Lavdona pripeljala ravno takrat, ko je bila naša domovina v največji nevarnosti, na Dunaj v cesarsko službo, je tega pogumnega vojaka, povsod najprvega v hudi in krvavi borbi, varovala sovražne krogle, in mu še v sivi starosti ohranila bistri um in nadarjenost mladih let, da je ravno on mogel premagati Turke in jim vzeti Beligrad — ta božja previdnost rešila je slavnega vojskovodjo dvakratne smrtne nevarnosti po — majhnem psičku.

Silvester.

Prevrnjena šolska tabla.

Bilo je pred podukom v razredu vaške učilnice.

„Ps-s-s-st, tiho!“ zaslišalo se je med hrupom nekaterikrat po razredu, nakar sta se vsaj kaki dve tretjini glasnih grl umirili in utihnili. Tedaj pa se je tembolj razlegal po razredu Jeklarjev Pavel, ki se ni nič menil za součenca, ki je pazeč in svareč stal pred šolsko tablo.

Razgrajačeva predrznost je preseгла končno že vse meje, in njegovo ime se je okorno začrtano prikazalo na šolski tabli. Toda to Jeklarjevega Pavla ni motilo. Ubral jo je možato proti tabli in izbrisal meniničtebinič svoje ime, kar je posebno zadovoljilo njemu enake lahkoživce. Nato pa je zopet razgrajal po stari navadi.

To se je ponovilo dvakrat, a tretjič se ni dobro izteklo!

Ura je bila baš osem v cerkvenem stolpu...

Tedaj pa je nemirneža vendar preletel strah pred kaznijo in planil je še enkrat do table, da še pravočasno izbriše svoje ime. Pa je že preveč butnil ob stojalo, da je isto s tablo vred zagromelo po tleh. Nepridiprav pa je telebil z glavo v prvo klop tako nemilo, da so se mu iskre utrnile pred očmi.

Po razredu je nastal glasen smeh.

Vsled ropota in hrušča se je podviral gospod učitelj v razred in — ej ta prizor: tabla je ležala s stojalom vred na tleh, pol razreda je bilo izven klopi, Jeklarjev Pavel pa si je tiščal z rutico močno krvaveči nos.

Učenec, ki je pazil, mu je pojasnil ves prizor.

In gospod učitelj se je oglasil strogo: „Osmak Peter, ti si največji, idi z Jeklarjem na potok, da si dobro izmije nos in mu poneha krvavenje, potem pa bomo govorili dalje. Idita! Poberita tablo! Molímo!“

Zaslišal se je glasni: očenaš...

Pričel se je poduk z navadno mirnostjo, dokler ga nista za nekaj trenotij prekinila Jeklar Pavel in Peter Osmak. Prvi je kakor zločinec strmel v tla, dočim se je drugi gredoč za njim držal kot stražnik ter se ponosno oziral po razredu.

„Idita v klop in molíta!“

Obravnava se je preložila na konec poduka.

Jeklarjevemu Pavlu je bil prisojen krepak zapor, o čemer je imel eden součencev obvestiti starše.

Imel je pa vendar Jeklarjev Pavel odslej večje spoštovanje do — šolske table.

— ž.

